

MI MLADI BORCI

STANOVSKI TEDNIK ZA SLOVENSKO DIJAŠTVO. — IZHAJA VSAK PETEK. — LETNA NAROČNINA: DIJAŠKA 16 DIN, NEDIJAŠKA 26 DIN, PODPORN VSAJ 30 DIN. — POSAMEZNA ŠTEVILKA 75 PAR — UREDNIŠTVO IN UPRAVA V LJUBLJANI V STRELIŠKI ULICI 12/II. — ČEKOVNI RAČ. ŠT. 16.078.

LETO I.

LJUBLJANA, PETEK, 2. APRILA 1937.

ŠTEV. 29.

Katoliška akcija in tisk

Beseda Katoliška akcija je med nami katoličani postala bojni krik. Akcija pa na vsej črti, tudi pri knjigi in tisku. Toda mi smo često komaj mlačni, kaj šele goreči borivci. Često ne spoznamo nevarnosti in dostikrat ne vemo rabiti bojnega orožja. Tako počasi podlegamo gverilski vojni slabe knjige protikatoliškega ter indiferentnega tiska.

Veliki možje so razumeli Kristusovo besedo: »Varujte se lažnivih prerokov, ki prihajajo k vam v ovčjih oblačilih, znotraj pa so grabežljivi volkovi,« in ono drugo: »Po njih sadovih jih boste spoznali.« Te besede najboljše označujejo vsako vrsto svobodomiselnega tiska.

A tisk ima silno moč!

*

Znamenite so izjave papežev:

Pij XI.: »Današnji čas zahteva veliko več braniteljev resnice s peresom, kot braniteljev resnice na prižnici.«

Benedikt XV.: »Ne orožje in armada, ampak tisk bo odločil v strašni zmedi narodov.«

Cerkveni knezi opominjajo:

»Našemu katoliškemu tisku velja beseda: Tua res agitur! Gre za tvojo lastno zadevo, za tvoje dobro in slabo. Je borba za dobro in zlo, za mnoge katoliške interese javnega življenja, je boj za življenje in smrt.«

»Slabe knjige in časopisi so največja poguba za vero, za pravost in nedolžnost; so največje zlo za družine, in oče ne more svoje družine bolj oškodovati, kakor če ima v svoji hiši slabe knjige in časopise.«

»Tisk in duhovnik sta eno. Duhovnik naj besedo božjo oznanja; kako naj torej zanemari tisk, ki je najbolj pomemben za razširjanje idej.«

»Neskončen je blagoslov dobre knjige in dobrega lista, neizmerno je prekletstvo, ki je v slabi knjigi in listu. Ne dopuščajte, da bi taki ubijalci duš prišli do vaših otrok.«

Prav tako udarni so izreki državnikov in pesnikov.

Napoleon: »Mislim, da more eno pero s pomočjo časopisov preobraziti ves svet, medtem ko meč tega ne zmore.« »Štirje nasprotni časopisi morejo napraviti več nesreče kot sto tisoč vojakov.«

Grillparzer: »Poleg dejanja spoštujem pаметen list; pero prodre često bolj globoko kot orožje.«

Montalembert: »Naj le kdo brska po razvalinah na tla zrušenega prestola, dobil bo gotovo med njimi kosce dnevnikov, s katerimi so vrgli ogenj na smodnik.«

Alban Stolz: »S papirjem in s črkami se danes bojujeta nebo in peklo drug proti drugemu. Če hočeš pripadati Kristusu, tedaj se drži samo krščanskega čtiva. Z vsakim dinarjem pa, ki ga daš za slab časopis, daješ oporo hudiču, da pride do tvoje duše.«

*

To je prekletstvo slabe knjige, slabega časopisa. Za telesno prenovitev človeka zadostuje sedem let, toda za preorientacijo duha zadostuje le malo časa. Ena prečitana slaba knjiga zadostuje, pa je človek ves drug. Iz globoko vernega kristjana postane negotovi dvomilec, »prosvetljenec«.

Cerkvi danes ne zadostuje več prižnica za oznanjevanje božje besede, treba je močnega katoliškega tiska. Toda ni še veliko katoličanov, ki bi podpirali katoliške založbe. V nas katoliških manjka čuta skupnosti. Drugi so enotni, složni, zviti kakor kače, vabijo, kriče in zape-ljujejo, in veliko jih je!

Zato bodi naše geslo: »Na straži stati, videti in nastopiti!« To je Katoliška akcija. Močno orožje te akcije pa je tisk.

Čitajmo torej katoliške liste! Širimo katoliške liste!

Prijatelj! Kaj si storil za katoliški tisk? In posebno kaj si storil, da se bolj in bolj razširi med dijaštvom naše borbeno in udarno glasilo in pa odlična knjižna zbirka »Naša Pot«?

SLEPIVE KRINKE

Pričakovali bi, da bo komunizem, če se hoče razširjati, stopil pred svet in pošteno povedal: po svetovnem nazoru sem materialist, v gospodarstvu kolektivist, politično za diktaturo proletariata; kdor je za te nazore, je naš. — Lažni preroški rdečega materializma pa so narisali drugačno sliko komunizma: komunizem je

- ideal vseh, ki se bore za nov svet, za pravico in solidarnost;
- zveza vseh trpinov, brez ozira na svetovni nazor;
- gibanje vseh tistih, ki nočejo živeti v tiraniji in anarhiji.

Tako predstavljanje prinese dvojno korist:

- izogne se svetovno nazor-nemu boju in
- samega sebe proglasi za edinega zastopnika tistega dela človeštva, ki je za pravico, svobodo in solidarnost.

ZAKAJ MATERIALIZEM TAKO SKRIVAJO

Glede prvega dobro razumemo, če komunizem svoj svetovni nazor tako skriva in si ne upa z njim v odkrit boj. Tako dela namreč vsak, kdor nima čiste vesti, pač pa veliko slabih spominov iz preteklosti. Materializem, katerega se komunizem tako brezpogojno drži, je pri resnih ljudeh že zdavnaj pokopan. Katoliški narodi so še pred komunizmom dobojevali svoj boj z materializmom, katerega jim je takrat v 19. stoletju ponujal liberalizem. Zato komunizmu s svojim zloglasnim nazorom res ni kazalo iti v boj.

Zato so kmalu našli krinko svojemu materializmu, in proglasili za svoj edini cilj svobodo, pravičnost, solidarnost, z resno pripombo, da danes ni čas za svetovno nazorne boje. Zato pa za temi gesli usipajo strupeno seme materializma na nič hudega sluteče mase ljudstva. Ko bo tega semena med

masami dovolj posejanega, pa ne bo več nobenih pripomb, da ni čas za svetovno nazorne boje. Takrat bodo tudi ti rdeči tovariši navdušeni za svetovno nazorne boje, pri katerih pa bodo poskrbeli, da bodo v imenu »pravice« in »svobode« odločilno besedo imele ne debata, ampak — puške.

MI VEMO, KAJ JE NAŠE DELO!

Za nas je stvar jasna. Če je boječe prikrivani svetovni nazor tako šibak, da sedaj še ne more sam na dan, naj ne pričakuje, da ga bomo nežili in mu na noge pomagali še mi! Ne bomo pomagali komunizem vlivati svinčenke za naše glave. Raznih »brez ozira na svetovni nazor« imamo dovolj in jih dobro poznamo, zato naj rdeči sodrugi in vsiljivi domači »pomirjevalci« slovenski katoliški mladini oprostite, če gre proti njim v brezobziren boj za svojo novo mladino in svoj nov svet. —

NADALJNJE ZVIJAČE

Te premetene krinke komunizma pa imajo za komuniste še drugo rabo. Ko so mase o temeljnem stavku, da je komunizem družba vseh tistih, ki se bore za svobodo in pravico, prepričane, znajo od tod s pomočjo rdečih agitatorjev sklepati še naprej:

- kjer je bilo kaj storjenega za svobodo in pravico, so to storili komunisti;
- kdor se bori zoper tiranijo in anarhijo, je komunist;

- kdor ni komunist, je fašist;
- kdor ni komunist, je kapitalist;
- kdor ni za komunizem, uganja politiko in cepi skupno narodno fronto.

Učinki tega sklepanja so dovolj ugodni:

- ker se po svetu vedno kaj socialnega ukrene, gre vse na račun »socialnega prizadevanja« kominterne;
- ker je domala vsak človek zoper tiranijo in anarhijo, nastane vtis, da je na svetu vsaj dve milijardi komunistov;
- kdor noče biti fašist, mora biti komunist;
- kdor noče biti kapitalist in se boji uganjati »politiko« in cepiti »narodno fronto«, — mora postati komunist.

*

Krinke sijajno opravljajo svojo nalogo... Nenadoma stoji pred naivnimi masami, poleg umazanega kapitalizma in krvave diktature nadvse plemenito prizadevanje kominterne, ki ne išče nič svojega, ne gleda na noben svetovni nazor, ampak samo išče pravice in svobode za ljudstvo, ki ga vsi izven njenih vrst tako kruto izrabljajo...

Kadar pa se začne odkrit boj, padejo te krinke z obraza. Pred slovensko katoliško mladino komunizem teh krink ne nosi več, zato gremo mimo vseh fraz proti njegovemu materializmu v odkrit in pošten boj do zmage.

POMEN DISCIPLINE

Z molitvijo in delom se mora družiti žrtev. Ves ta program krščanskega življenja in udejstvovanja se bo mogel le tedaj ostvariti, ko se bodo požrtvovalni ljudje odpovedali lastnemu ugodju, pogumno prezirali neprijetnosti, ki jim zastavljajo pot pri njih apostolskem delu, ter voljno sprejeli disciplino, brez katere si je nemogoče predstavljati dosledno katoliško in Cerkvi koristno gibanje. Kajti vrednost sodelovanja pri hierarhičnem apostolatu zavisi edino od discipline, ki je za vsako Katoliško akcijo svojska in značilna lastnost. — (Pij XI. v nagovoru jugoslovanskim škofom in romarjem, 18. V. 1929.)

Francoski župnik Collin Monfort d' Amaury je v svojem župnijskem listu vernike opozoril na španska grozodejstva in jih svaril pred nevarnostjo komunizma. Tajnik komunistične stranke za tisti okraj je naslovil na župnika odprto pismo, v katerem je zagovarjal komuniste, proglasil poročila o umorih in divjastvih na španskem za laži in pozval župnika, naj rajši skupno s komunisti deluje za obrambo Francije in civilizacije.

Župnik mu je odgovoril in po zakonitih predpisih zahteval, naj njegov odgovor natisne v istem časopisu, ki je prinesel odprto pismo.

LETAK IN LETAK

Hinavski komunist pa tega ni storil, pač pa izdal letak s pozivom: »Gospod župnik, katoličani in laici pričakujejo vašega odgovora!«

Sedaj je tudi župnik izdal letak, ki je prinesel ves njegov odgovor in temeljito obračunal s komunizmom. Našel je z natančnimi podatki zverinske grozote, mučenja in umore duhovnikov, redovnikov, meščanov, žena in otrok, kako so svoje žrtve oskrnjali, jih žive sežigali, in kako so komunisti samo v Barceloni porušili 150 cerkva in kapel še pred državljansko vojno.

ČE MI OČITATE, DA PODPIRAMO HITLERJA...

Nato se obrne župnik v svojem odgovoru proti očitku, da s tem ko napada komuniste, podpira nemškega Führerja in pravi: »Obtožujete nas, da držimo s Hitlerjem, če zavračamo komunizem, čigar interese istovetite z interesi Francije. Je čisto prav, da Hitler z vsemi močmi — saj to je njegova pravica in dolžnost — dela za to, da svojo deželo obvaruje razdejanja, umorov in nesreč. Noben francoski katoličan pa bi se ne dal spraviti v tako suženjsko podvrženost poglavarju kake tuje države, kakršno neprestano zagotavljajo voditelji francoskih komunistov krvočnemu despotu Stalinu.«

KAKŠNO SODELOVANJE?

Na povabilo naj sodeluje s sovjeti, vprašuje župnik Collin: »...ali morda za sovjetizacijo Francije? Da bi naredili iz nje drugo Rusijo? Hvala lepa! Kdor sanja o takem rajju, naj gre kar tja in si ga v Rusiji poišče.«

»Ali naj sodelujemo z vami za to, da bi poživili protiversko in protikatoliško akcijo, ki jo že itak z največjo vno vršijo vaše komunistične organizacije?«

»Ali pa morda končno hočete, da sodelujem tako, da bom podpiral tiste izmed vas, ki so v tiskih in potrebujejo pomoči? Da! Na to bom vedno pripravljen, kakor sem bil tudi doslej... To vsi naši reveži prav dobro vedo.«

V novi Nemčiji vzgaja nemški narodni socializem nov tip Nemca, hitlerjanca z dušo in telesom, predanega svojemu Führerju na življenje in smrt. Nemška narodno socialistična mladina v resnici že kaže drug obraz; ta obraz ji je dal narodni socializem, ki jo je radikalno zajel v vsem njenem mišljenju in delu.

Po zadnjem zakonu se mora vsa nemška mladina obvezno včlanjati v vsedrjavno organizacijo »Hitlerjugend«. Hitlerjanizem je zgrabil mladino, ker je organiziral ulico. Neprestano se vrste sprevedi, manifestacije, zborovanja. Mladino zbira na prostem na za to določenih prostranih poljih, kjer jo narodno socialistični voditelji vzgajajo. Lagodno pohajkuje mladi po cestah ni več, pač pa neprestano srečuješ vojaške »kompanije« mladih fantov, ki jih vodijo fantje sami in ki korakajo po ulicah pojoč narodno socialistične himne. Samo Führer in država.

Mladina posveča ves čas do zadnjega trenutka eni edini ideji, ki jo vso prevzema: Führer und Staat — Hitler in Nemčija. S ponosom poudarjajo svoj uradni naslov »Staatsjugend« — državna mladina, in zro pred seboj kot edini življenjski smoter: »sein deutscher Junge« — mlad nemški fant, ponosen na svoje germanstvo, za katerega bo kot neznan junak bogve kje daleč na mejah svoje strastno ljubljene nemške države rad dal tudi svoje življenje. Führerja obožuje, ga uboga ne samo na besedo, temveč na samo rahlo željo in mig.

Ven iz mehkuznosti!

Ena dobra poteza, ki nam in vsakomur, ki mirno gleda, ugaja na tej mladini, je, da se je iztrgala iz mehkuznega sanjarstva in bohemstva, postopanja, praznega besedičenja, nestanovitnega in lahkomisljenega življenja. Priznati je treba, da živi za svoje ideje, da jim je brezpogojno vdana in je zato presenetljivo močna in osvajajoča. Kar ima mladost navdušenja in ognja, kar ima življenjskega idealizma, ves je prebujen in v polni moči razvit. Železno je organizirana in s svojo prostovoljno disciplino res predstavlja udarno četo.

Dve osnovni napaki

Toda hitlerjanska vzgoja je v dveh važnih točkah popolnoma pogršena. Narodni socializem trga mladino iz družine, kateri je Bog v prvi vrsti naložil dolžnost vzgoje. Trga pa mladino tudi od vere in Cerkev. To dvojno nasilje nacionalnega socializma bo v prokletstvo nacionalnemu socializmu samemu.

Narodni socializem je potegnil mladino na ulico in jo iztrgal domačemu okolju. Domači pogovori, ki ustvarjajo tesno družinsko vez, so za mladega hitlerjanca nesodobni in neprimerni. Oče v otrokovo življenje izven domačih sob nima in ne sme imeti vploga, ker to je stvar »Države« in »Führerjev«, ki pri tako važnem vprašanju, kot je mladiška vzgoja, ne trpe nad seboj nobenega nadležnega in ovirajočega nadzorstva. Vse življenje v hitlerjanskih taboriščih in organizaciji je po navodilih vrhovnih poglavarjev najstrožja tajnost, katero zahteva interes države.

Marsikje starši niso tako »pravoverno« hitlerjanskega mišljenja, kakor njih otroci, ki hodijo v šolo nacionalnega socializma in že zato pride med staro in mlado generacijo do nesoglasij. Jasno je, da se je država bolj ali manj očitno postavila na stran »mladih«, in je zato kaj nevarno »mladem« nasprotovati. Zgodi se lahko marsikaj...

To življenje v hitlerjanskih organizacijah mladino naravnost dresira, da upira svoj pogled samo in izključno v oboževano državo. Da to čim bolj nezmotno gotovo dosega, trga mladino naravnost okrutno in brezobzirno iz družine, postavljajoč jo na ulice in v paradne kompanije neštevilnih hitlerjanskih sprevodov in manifestacij.

Sorodnost z boljševizmom

To razdiranje družine je nacionalnemu socializmu skupno z ruskim boljševizmom kakor še marsikaj drugega. Res ruši družino od druge strani kot boljševizem, a končni uspeh razbijanja družine bo pri obeh isti: razbita kulturna in narodna moč. Kajti le iz močne družine pride močna država. Zato to rabeljsko delo nacionalno socialistične vzgoje ni v korist ne državi, ne morali, ne kulturi, ne moči trdo preizkušane nemškega naroda.

PROČ OD CERKVE

Neprestana gonja

Ne samo zakotni listi in lističi, ampak tudi veliko nemško časopisje vodi neprestano gonjo proti tako zvani »internacionalni konfesiji«, zatrjujejo, da je prav tako nevarna, kakor — rdeča internacionala. Uspešen boj proti rdeči internacionali — tako neprestano pišejo — more voditi le nacionalna sila nemške rase; katolicizem pa da more biti le zaveznik internacionale, kominterne, zato, ker je internacionalen. Temu sklepanju sicer občutno primanjkuje logike, a nemški narodni socialisti so vkljub temu enako zakleti sovražniki katolicizma, kakor boljševizma.

Kaj je lažjega, kot mladino, ki vsa diha in živi za državo, a je odtegnjena verskemu pouku, s takimi neprestano ponavljanimi gesli odtrgati proč od Cerkve. Družina je izgubila svoj vpliv; cesta, časopisi, šola, organizacije, zborovanja, govori, najvišji predstavniki države pa neprestano ponavljajo, kar je značilno povedal znani Alfred Rosenberg: »...Kar se tiče nas, trdno verujemo, da je sveta dežela Nemčija in ne Palestina.«

Zopet sorodnost z boljševismom

V tem pa je zopet druga podobnost z materialističnim boljševismom, ki ne vidi in ne pusti videti nič drugega, kakor zemljo in stroj. Obe omenjeni podobnosti pa dasta slutiti, da se ta nacionalni socializem, obremenjen z istimi osnovnimi

zmotami, svojemu nasprotniku ne bo uspešno uprl. Proti rdeči internacionali stoji tudi v Nemčiji kljub vsemu omalovaževanju in preziranju samo ena rešilna, a radikalna ustanova — katoliška Cerkev.

*

Vsa nemška mladina koraka danes skozi ozko sotesko nacionalno socialistične vzgoje v organizaciji Hitlerjeve mladine. Vsa nemška mladina dorašča v novem poganškem duhu, trgana od družine, trgana od Cerkve. Rod, ki bo dorasel v tej miselnosti, bo doživel, da se bo nacionalni socializem, ker je v svojih osnovnih načelih zgrešen, zrušil. Na razvalinah pa bo pomagala graditi nov rod in nov rod — rod in red krščanske države — radikalna »črna internacionala«.

KAJ SE PRAVI IMETI KATOLIŠKO UNIVERZO!

Sv. oče je 18. februarja t. l. imenoval milansko univerzo presv. Srca »ponos italijanskih katoličanov« in »največje katoliško kulturno podjetje«. Milanska univerza je tudi v resnici že na takem višku, da bo lahko v kratkem znatno prekosila državne univerze v Italiji. Njena knjižnica, ki ima 300.000 knjig in prejema 2000 časopisov, more tekmovali z največjimi knjižnicami svetovnih univerz. Njena bogata strokovna knjižnica za socialne in državne vede, jo uvršča na četrto mesto med tovrstnimi knjižnicami. Univerza je začela pod vodstvom poggunnega p. Gemellija l. 1923 z 200 slušatelji, danes jih pa ima 2832. Iz vrst slušateljev, ki so dosegli na tej univerzi akademske časti, je izšlo: 22 profesorjev državnih univerz, 21 ministrskih in višjih državnih uradnikov, 480 gimnazijskih profesorjev, 33 jih je vstopilo med kler ali v red. Pomen te univerze pa ni v teh številkah učenjakov in drugih javnih delavcev, ampak v tem, da iz te res katoliške vzgojene inteligence izhaja v ves narod duh resničnega katoliškega prepričanja. Milanska univerza presv. Srca je dokaz kulturne moči katoličanstva in slajno potrjuje trditev, da bo prišlo do obnove krščanske kulture le, če se bomo katoličani kulturno popolnoma osamosvojili od vseh modernih nasprotnih smeri.

Komentar k okrožnici o filmu

Pri dvanajstem zvezku »Naše Poti« si enkrat lahko oddahnemo. Tu ni težkih filozofskih izvajanj, tu je vse plastično, praktično, vse je napisano neposredno za življenje in za akcijo.

Tehnično je Naša Pot XII urejena tako kot Leonova okrožnica o krščanski državi: okrožnico v navadnem tisku prepleta komentar v drobnem tisku. Za okrožnice pač najprimernejša oblika.

Komentar, ki ga je napisal dr. I. Lenček, je pester in zanimiv. Tudi v tej knjižici popolnoma dosega svoj namen: z razlagami in pojasnili nam tolmači besede sv. očeta, s številkami in drugimi podatki pa dokazuje in podpira njegove trditve. Poleg številnih krajših opomb in pojasnil vsebuje tudi več daljših razprav, kot n. pr. o kinu in npravnosti, o ameriški filmski industriji, o bojni oblubi proti slabemu filmu, o odzivu katoličanov, protestantov in judov, podrobnosti o uspehih legije, o zgodovini kina, o moči filma in njegovi moralni vrednosti, o propagandnem filmu, o vplivu na mladino, o delu raznih držav, o delu Katoliške akcije po raznih deželah, o nadzorstvu itd., itd.

KINO IN NRAVNOST

Pod tem naslovom dostavlja k besedam sv. očeta, ki jih je o tem vprašanju govoril pri neki avdienci (da mora biti umetnost prosta vsega nenravnega): Etične, pravne vrednote in dobrine so namreč visoko nad estetičnimi in umetniškimi, zato jim morajo biti te podrejene. Tudi za kino veljajo zakoni npravnosti.

Ko govorimo o krščanskem, o katoliškem filmu, ne gre za verski film, ne za film iz življenja svetnikov, tudi ne predvsem za vzgojne in kulturne filme, ampak gre za to, da bo ves kino pravno neoporečen.

DRUGE IZJAVE SV. OČETA

V drugem delu knjižice je avtor zbral še razne druge izjave svete stolice o problemih filma, ki bodo dobro služile v dopolnilo okrožnice. Posebno je važen govor sv. očeta zastopnikom mednarodnega kinematografskega tiska. Sv. oče jim je zastavil vprašanje: Ali bi kino bil to, kar je, ali bi kino storil toliko slabega, kolikor ga stori, če bi se tisk odločno postavil proti taki nenravnosti? Tisk bi si pridobil veliko zasluženja, če bi hotel pomagati pri tem nujnem boju, pri tej svetli križarski vojski.

PRIZNANJE KATOLIŠKI CERKVI:

MOČ CERKVENIH ODLOKOV

Ko so ameriški škofje za boj proti nenravnim filmom ustanovili Legijo dostojnosti, so nekateri takoj v začetku spoznali dalekosežni pomen tega gibanja in mu preokovali uspeh. V Box Office, glasilo kinske industrije, je nekdo označil ta korak katoliške Cerkve v Ameriki za ultimativni filmski industriji: ali — ali! Ali izdelovati dobre filme — ali pa izgubljati denar za slabe, ne da bi jih mogli predvajati.

Zanimiv je razlog, ki ga navaja člankar, zakaj je treba Legijo dostojnosti vzeti zelo resno: »Komur je znana ozka vez katoliške Cerkve z vsakdanjim življenjem njenih udov, bo razumel važnost cerkvenih odlokov. Protestantski duhovniki morejo protestirati, vpiti, obsojati filme in s tem buditi radovednost svojih vernikov, da v trumah drviijo gledat take filme. Kadar pa katoliška Cerkev obsodi kako dejanje kot greh, jo katoličani v splošnem ubogajo in se takih dejanj izogibljajo.« (Problemi filma, str. 26)

KDO VPLIVA NA ZNAČAJ OTROK

Balson je napravil za svojo socialno statistiko vprašalne pole za učitelje in zdravnike, katerim je sestavil tudi vprašanje: »Kaj vpliva bolj na značaj otrok, šola ali dom?« 70% onih, ki so odgovore odposlali, je oboje črtalo in napisalo: k i n o. (Problemi filma, str. 36)

MOLČEČA PREPRIČANOST

V noči od 7. na 8. marca so holandski katoliški mošje v Amsterdamu opravili svojo tradicionalno nočno procesijo, katere se je udeležilo nad 100.000 mož. Ker so javne procesije, kakršnih smo vajeni pri nas, na Holandskem prepovedane, se vrši ta procesija brez duhovnikov, brez praporov, brez luči in brez glasne molitve. Toda ta molčeča prepričanost sto tisočev katoliških mož je naredila silen vtisk. Mesto glasne molitve so tihe molitve opravljali v skupni namen za odvrgitev komunizma in novopoganstva. Ko so šli mimo dvora so se ustavili in molili za dinastijo, na obali pa za mornarje. Zjutraj so pristopili k sv. obhajilu...

Odg. urednik: Ciril Kovač (Ljubljana). Izdaja konzorcij (J. Prešeren, Ljubljana). Tiska Misijonska tiskarna, Groblje-Domžale (Jože Godina).